

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.409 van 29 oktober 2001
in de zaak A. 92.384/XIV-3826.**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat L. LUYTENS,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Louizalaan 391, bus 5-6

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Angolese nationaliteit, op 5 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 december 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 4 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Angolese nationaliteit, is België binnengekomen op 29 mei 1999 en heeft zich op 31 mei 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 22 december 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 april 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 9 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Portugese taal machtig is. Betrokkene verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Huambo. Haar vriend, met wie zij samenwoonde, was militair in het leger van de partij UNITA (‘União Nacional Para A Independencia Total De Angola’). Zijzelf was enkel sympathisante van deze partij. In de nasleep van de postelelectorale rellen van september 1992 werden betrokkenes ouders gedood en raakte betrokkenes vriend vermist. Betrokkene zelf werd voortdurend lastiggevallen door de Angolese autoriteiten die naar hem op zoek waren. Om die reden verhuisde ze in 1995 naar een andere wijk. In 1996 begon ze handel te drijven tussen Huambo en Luanda. Op 18 februari 1999 vroeg haar oom A. haar een pakje mee te nemen voor generaal Dembo van de UNITA die in Villanova (Luanda) verbleef. Onderweg naar Luanda op 23 februari 1999 werd betrokkene echter gecontroleerd door de Angolese autoriteiten. Die vonden in het pak dat bestemd was voor Dembo bezwarend materiaal en hielden betrokkene aan. Ze werd opgesloten in Huambo en één week later naar een gevangenis in Luanda, en meer

bepaald in Viana overgebracht. Op 28 mei 1999 kon ze dankzij de tussenkomst van haar oom A. en omkoping van een bewaker, die eveneens uit Huambo afkomstig was, de gevangenis verlaten. Dezelfde dag vertrok ze per vliegtuig en in het gezelschap van een agent naar België.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, doordat tegenstrijdigheden en hiaten de geloofwaardigheid van betrokkene relaas in ernstige mate ondermijnen.

Zo stelde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 18 juni 1999) dat haar hele familie sinds 1975 lid was van de UNITA en dat zijzelf propaganda maakte voor de UNITA en deelnam aan verschillende vergaderingen in Huambo. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (ingevuld dd. 6 januari 2000) verklaarde betrokkene echter dat zij en haar familie enkel sympathiseerden met de UNITA. Voor het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene dan weer dat haar hele familie lid was van de UNITA maar dat zijzelf enkel sympathisante was, doch nooit actief geweest is voor de UNITA. Ook verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze sedert dat zij in 1996 handel dreef tussen Huambo en Luanda altijd werd gevolgd en gecontroleerd door de Angolese autoriteiten, omdat die haar ervan verdachten informatie van de UNITA naar de bevolking over te brengen. Voor het Commissariaat-generaal stelde ze enkel dat de Angolese autoriteiten haar tussen 1992 en 1995 opzochten omdat ze op zoek waren naar haar vriend.

Verder beweerde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze in februari 1999 na één week gevangenschap van Huambo naar Viana werd overgebracht, waar ze verhoord werd. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde ze daarentegen pas na twee weken opsluiting naar Luanda te zijn overgebracht. Voor het Commissariaat-generaal stelde ze dat zij één week na haar arrestatie naar Viana werd gebracht. Ook verklaarde ze voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk niet te zijn ondervraagd.

Daarenboven is betrokkene niet in het bezit van enig document (zelfs geen instapkaart of bagageticket) dat een controle van haar reisweg mogelijk maakt. Aangezien het in casu gaat om een intercontinentale vliegtuigreis, houdt dit diengevolge eveneens een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Betrokkenes identiteit kan bij gebrek aan documenten terzake evenmin worden nagegaan.

Tenslotte bevat het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 december 1999.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Angola zo worden teruggeleid.”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij aanvoert dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is nu het ingeroepen nadeel betrekking heeft op de situatie in het land van herkomst en de bestreden beslissing stelt dat het aangewezen is verzoekster niet terug te leiden; dat de tweede verwerende partij stelt dat de vordering niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen

aantonen en van ernstige middelen die de nietigverklaring kunnen rechtvaardigen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar uiteenzetting “met betrekking tot de ontvankelijkheid” opmerkt dat zij slechts voor een deelaspect van onderhavig annulatieberoep in de zaak kan worden betrokken, gelet op het feit dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de auteur is van de bestreden beslissing; dat zij van deze exceptie uitdrukkelijk afstand doet bij brief van 3 oktober 2001;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert :

“IV. ENIG MIDDEL OM NIETIGVERKLARING VAN DE BESTREDEN BESLISSING

Schending van artikel 1, al. 2 van de Conventie van Genève, van artikel 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991.

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken doordat de tegenstrijdigheden en hiaten de geloofwaardigheid van betrokkene relaas in ernstige mate ondermijnen. Doordat deze zogezegde tegenstrijdigheden en hiaten uitsluitend vier punten betreffen. Doordat de bestreden beslissing manifest een gebrek vertoont aan afdoende en overtuigende argumenten.

Terwijl wat het lidmaatschap van UNITA betreft, er klaarblijkelijk enige verwarring is ontstaan die nochtans geen afbreuk doet aan de eigenlijke vaststelling in hun conclusie dat verzoekster en haar familie minstens aan de kant van de UNITA stonden.

Wat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken betreft, heeft verzoekster inderdaad gesteld dat haar hele familie lid was van de UNITA en propaganda maakte voor de partij en deelnam aan verschillende vergaderingen in Huambo. Het feit dat men deze activiteiten toegewezen heeft aan verzoekster zijn echter te wijten aan een misverstand in die zin dat het woordje ‘ik’ diende vervangen te worden door ‘zij’ (dit is mijn hele familie).

Ook de verwijzing naar de vragenlijst waarin verzoekster zou gesteld hebben dat haar hele familie en zijzelf sympathisant was van de UNITA dient niet letterlijk opgenomen te worden maar wel in overweging te worden als element dat terugkomt, namelijk dat verzoekster en haar familie aan de kant van de UNITA stonden.

Overigens dient opgemerkt te worden dat antwoorden die in het kader van de vragenlijst worden meegedeeld vaag, summier en approximatief zijn, aangezien men een aantal elementen aanreikt die echter later dienen uitgediept te worden eventueel volgens de richtlijnen van de juriste.

Terwijl verzoekster in het kader van het dringend beroep klaar en duidelijk heeft herhaald dat haar hele familie lid was van de UNITA en dat zijzelf slechts sympathisante was en nooit specifieke activiteiten heeft uitgeoefend voor de UNITA. Doordat de zogezegde tegenstrijdigheid wat de reden van de controles uitgevoerd door de Angolese autoriteiten tussen 1992 en 1995 betreft, deze onvoldoende gebaseerd wordt op de aantekeningen die men in het administratief dossier kan terugvinden.

Terwijl zo het inderdaad waar is dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken verwezen heeft naar het feit dat zij door de MPLA ervan verdacht werd informatie door te spelen van de UNITA naar de bevolking, dan heeft zij ook in het kader van het dringend beroep verklaard aan de juriste dat ‘ondanks dat: waren en toch verdachtmakingen; er was wantrouwen, men wou niet dat men lange gesprekken voerden met UNITA mensen’ (pagina 3 verslag).

Terwijl wat de detentie betreft, verzoekster inderdaad één week werd vastgehouden in de gevangenis van Huambo en twee maand in de gevangenis van Viana in Luanda. Terwijl het enkele feit dat de vragenlijst vermeldt dat ze twee weken zou opgesloten geweest zijn in Huambo op zich niet vermacht het hele relaas ongeloofwaardig te verklaren.

Terwijl eveneens het verwijt van het niet aanbrengen van enig document met betrekking tot haar reisweg en/of identiteit niet ernstig kan genomen worden om het hele relaas in twijfel te treffen in die zin dat de meerderheid van de kandidaten vluchtelingen zeker in dit stadium van de procedure niet in staat zijn om dit soort bewijzen bij te brengen. Doordat de bestreden beslissing op grond van een summier verhoorverslag een aantal argumenten heeft gezocht om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Terwijl in het bijzonder rekening houdend met de terugleidingsclausule die de Commissaris-generaal dan toch van toepassing achtte op dit dossier, het aangewezen was, gezien de beperkte inhoud van het dossier, hierop dieper in te gaan door aan verzoekster verdergaande vragen te stellen meer bepaald in verband met de politieke toestand in haar land van herkomst en de verschillende gebeurtenissen die aangehaald werden, teneinde minstens een vollediger beeld te hebben van de toestand.”;

3.2. Overwegende dat de motieven van de bestreden beslissing op het volgende neerkomen :

- bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoekster dat de hele familie lid was van de UNITA, in de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde ze dat zij en haar familie enkel sympathiseerden en tijdens het verhoor stelde ze dat haar familie lid was en dat zijzelf sympathiseerde;
- bij de Dienst Vreemdelingen verklaarde verzoekster dat ze in 1996 handel dreef en werd gevolgd en gecontroleerd door de Angolese autoriteiten, omdat ze haar ervan verdachten informatie over te brengen, bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde ze enkel dat de Angolese autoriteiten haar tussen 1992 en 1995 opzochten op zoek naar haar vriend;
- er zijn tevens tegenstrijdigheden betreffende de duur van haar opsluiting en of ze al dan niet ondervraagd werd;
- haar reisweg kan niet gecontroleerd worden omdat ze geen enkel document bezit, omdat het een intercontinentale vliegtuigreis betreft is dit negatief voor haar geloofwaardigheid
- haar identiteit kan niet nagegaan worden om dezelfde reden;

dat de uitleg die in het middel gegeven wordt ter verklaring voor het onderscheid lid/sympathisant niet volstaat om aan te tonen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit element niet had mogen gebruiken ter ondersteuning van de ongeloofwaardigheid van verzoekster; dat, wat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers vaststelde op basis van de verhoren en de vragenlijst, niet wordt tegengesproken, en verzoekster niet betwist dat ze de zaken op zulke wijze heeft voorgesteld; dat de verklaring van verzoekster dat ze in 1996 handel begon te drijven in beide verhoorverslagen voorkomt (verhoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, p. 3, verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, p. 14), bij de Dienst Vreemdelingenzaken ze eraan toevoegt dat ze daarbij altijd gevolgd en gecontroleerd werd door de MPLA; dat uit p. 2 van het verhoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoekster wel

degelijk verklaarde dat haar man verdwenen was en dat militairen geregeld bij haar langskwamen omdat ze op zoek waren naar hem; dat tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken ze in verband hiermee verklaarde “De militairen zochten mijn man en vielen me lastig”; dat dit echter slechts één element is van de motivering; dat uit het dossier blijkt dat verzoekster zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde na één week opsluiting te zijn overgeplaatst naar Viana; dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken ze echter verklaarde “Na één week werd ik overgeplaatst naar de gevangenis van Viana in Luanda. Daar werd ik verhoord en moest ik alles vertellen over het pakje dat ik bij me had”; dat bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ze op p. 3 verklaarde “Na 1 week werd ik overgeplaatst naar Luanda, in de gevangenis van Viana. Daar bleef ik 2 maand en een half zonder proces”; dat op de vraag “Ondervraagd?” verzoekster “neen” antwoordde; dat dit element van de motivering, betreffende de al of niet ondervraging, in het geheel niet wordt tegengesproken door verzoekster; dat verzoekster eveneens niet tegensprekt dat ze op vraag 23 in de vragenlijst antwoordde dat ze twee weken vastgehouden werd vooraleer ze naar Luanda overgebracht werd; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet enkel baseerde op de afwezigheid van reis- en identiteitsdocumenten om het relaas van verzoekster als ongeloofwaardig te beschouwen, maar dit als een element ter bevestiging van die ongeloofwaardigheid zag; dat verzoekster er niet in slaagt deze opvatting te ontcrachten met wat ze in het verzoekschrift stelt; dat uit de beide verhoorverslagen blijkt dat aan verzoekster voldoende de mogelijkheid geboden werd om haar verhaal uiteen te zetten; dat ze geen opmerkingen betreffende de beide verhoren heeft gemaakt; dat de niet-terugleidingsclausule in de bestreden beslissing niet te maken heeft met de persoonlijke toestand van verzoekster, maar met de algemene situatie in het land van herkomst; dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die erop zouden wijzen dat de weergegeven motivering buiten alle redelijkheid is; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig oktober tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.